

PERIÒDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS ÒNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

CRÓNICA.

MARQUÉS.

Poesia, vritat, frescura,
hermosíssims punts de vista
veus aquí 'l que hi ha en las obras
d' aquest jove paysatjista.

Si aixó dura s' haurà de admetre la següent definició:

«BARCO DE GUERRA:—Una màquina de fer soroll.»

¡Y si se 'n tiran de canonadas! ¡Y si se 'n gasta de pólvora!... A cada dos per tres, una salva y darrera de aquesta un' altra. Hi ha moments en que las esquadras ancladas davant de Barcelona simulan un combat naval: un esquitx de foch, un tró y un núvol de fum. La fumareda dels uns se confon ab la dels altres y 'ls barcos desapareixen com darrera de una tupida glassa.

Ni 'ls que més confiansa tenían ab l' éxit de la Exposició podían imaginar may de la vida que aquesta arribès á fer tan soroll.

Dispensin si no 'ls parlo de las festas regias, per la rahò senzilia de que no hi assistit á cap.

Los periòdichs monárquichs tenen l' encàrrech d' enterarnos, y per res del món voldria ferlos la competencia. Jo veig la funció, com 'tots' vostés, desde 'l carrer, confòs ab la multitud anónima. Aquí, y no allá entre 'ls esplendors dels uniformes y de las condecoracions, es ahont se coneix y s' aprecia 'l sentiment públich. ¡Y creguin que se 'n senten de molt bonas!... ¿Pero qui es capás de repetir las, tractantse de qui 's tracta?

Ademés hem convingut en que Barcelona no ha de desmentir la fama de cortés y obsequiosa que va dispensarli 'l gran Cervantes... Diguém donchs, com *Sancho Panza* del mateix immortal autor:—*Peor es meneallo.*

¡Y de forasters, qué tal, com estém?

Prescindim de las dos festas de Pasqua, en que van deixarse caure sobre Barcelona, la totalitat

dels pobles dels voltants y una bona part dels de Catalunya que tenen estació sobre alguna de las línies férreas que á Barcelona afluheixen.

Cenyintnos als días ordinaris, haurém de confessar que no han vingut tots los que s' esperavan. ¡Y aixó que la Exposició, conforme varem dir la setmana passada, comensa per l' apoteosis!

¿Qué succehirá 'l día que desapareguin los atractius de las festas reals y de la existencia en lo port de Barcelona de 67 barcos de guerra, armats de 499 canons y tripulats per 19,960 homes?

¿De qué farém manegás, D. Francisco de Paula?

Es precis no entusiasmarse y reflexionar fredament.

Barcelona está atravessant una proba terrible. Per ara tot son elogis y alegrías; pero casi sempre de las riallas venen las plorallas.

En fi, som al ball y hem de ballar.

De moment los cotxeros son los que més s' aprofitan. Entrin en qualsevol establiment ahont se llogan carruatjes y sabrán lo que costa 'l lux de no anar á péu.

Venen després los cafés, restaurants y cervecierías: per aquests establiments plouhen ralets qu' es un gust.

Las botigas també s' han animat una mica.

—¿Veyéu, diuhen los partidaris de l' Exposició? Barcelona reneix á nova vida. Los botiguers están contents.

Si; pero las fábricas tancadas no s' obran, y 'ls treballadors de las tres classes de vapor viuhén de la beneficencia oficial.

L' arbre está podrit per l' arrel y la verdor que ostenta es postissa y s' assecará fácilmente, com s' está secant la verdura del arch de la Rambla de Canaletas.

Lo mal que patim avuy com avuy no s' cura ab músicas, ni ab comitivas, ni ab funcions de gala, ni molt menos gastant pólvora en salvas.

Un diálech cassat al vol.

—No diguéu que no han vingut extrangers: Barcelona n' está plena.

—¿De veras?

—Anéu á las estacions y 'ls trens no fan més que vomitarne. Avuy hi vist inglesos de Flix; alemanys del Bruch, de Gurb, de Llers, de Gers; grechs de Bráfim, Bascara y Olérdula; italians de Papiol ó sigan *papiolis*. de Gerri, Esterri y Sardanola; moros de Albatarré, Alfar, Alfarrás, Arbeca y Massarach; francesos del Figaró, de Salardú y en fi tota la Fransa xica...

—Oh, extrangers d' aquests també n' he vistos jo y més te diré, hasta hi vist russos.

—¿Russos de ahont?

—De Kalaff.

La nit del diumenje al dilluns la major part de aquests extrangers varen passarla á las cadiras de la Rambla y als banchs de la Plassa Real.

¿Sabén per qué?

Per falta de quartos.

Pero no per falta de quartos á las fondas, sinó á las butxacas.

S' ha inaugurat l' Exposició.

Y aixís com avants la frasse sacramental era la de «la honra de Barcelona está empenyada», avuy la *muletilla*, es la següent:

«A París també succeheix»

Van á recorre 'l Parch y 's troban ab que no

hi ha un sol edifici enterament acabat; y no faltará qui 'ls digui:

—A París també succeheix.

S' hi presentan, per exemple, á las dugas de la tarde y troban las portas tancadas. A través de la reixa un municipal los diu que no obrirán fins á dos quarts de tres, perque 'ls porters han anat á dinar y alguns están fent la mitj-diada ó prenent café. Donchs no cal que s' enfadin; no cal que aleguin que tractantse de un certámen universal las portas haurían d' estar obertas durant totas las horas del día. Es inútil: lo que passa á Barcelona «á París també succeheix.»

Mentres tan prenguin lo sol y passéjinse. Després, sufrint empentas y trepitjadas, logran fer voltar lo torniquet de l' entrada al depositar la pesseta. Ja som dintre. Van per entrar al primer pabelló y 's troban ab un rétul que diu: «No se permite el paso.»

Se dirigeixen al palau de Bellas Arts, proban de pujar l' escala, y un porter los detura al crit de «Caballero, no se permite el paso»

Y á cada pas un lletrero per l' istil.

¿Se queixan? Donchs fan mal: «A París també succeheix.»

Arriban per fi al Palau de la industria. ¿Qué diuhen? ¿Qué extranyan que la major part de las instalaciones están endarreridas y que de algunas no se 'n véu ni 'l rastre? Però homes de Déu, no siguin cursis: aixó «á París també succeheix.»

Y á fora de la Exposició lo mateix.

Los cotxeros los escorxan: «á París també succeheix.»

La gent dorm pels carrers, sota las voltas, sobre 'ls banchs dels passeigs: «á París també succeheix.»

Hi ha desordre per tot: no s' reparteixen las invitacions pera las festas oficials á las personas més distingidas; no se 'n admirin: «á París també succeheix»

Sempre 'l mateix *estribillo*.

Estich cert que quan diguin que fins van descuidarse de invitar al representant de la República francesa á la recepció de la reyna, serán capassos de respondre que «á París també succeheix.»

Un eco de las festas oficials.

Com ab la cansalada que n' hi ha de fresca y n' hi ha de rancia, succeheix una cosa per l' istil ab la noblesa. La noblesa rancia sol mirar per sobre l' espatlla á la de nou encuny, engrehida dels seus pergamins y de la seva antigüetat venerable.

No es donchs d' extranyar que 'l día de l' arribada de la reyna regent, alguns nobles rancis de Barcelona, entre 'ls quals s' hi contan lo senyor Fontcuberta y 'l marqués de Castellvell, tractessin de distingirse dels altres, y á tal efecte...

Res ¿recordan haver vist entre la comitiva á dos massers, ab perruca, gorra ab plomas, dalmática negra y cara de capitell?... Aquells tipos eran los massers de la noblesa rancia.

Los aludits senyors, per fe 'l cop, van encarregar lo figuri y van manar confeccionar las libress: després de lo qual van contractar als dos individuos que havían de portarlas. Per cert que un d' ells duya pèl á la cara, y al dirli que per anar á la recepció havia de afeytarse, va respondre tot indignat:

—No senyors... primer morir que afeytarme. ¿Qué s' han cregut vostés!...

No hi hagué més remey que contractarne un altre.

Pero l'aparició de aquests massers va produhir per tot arreu una gran passió de riure: ja al arribar á l'estació reya tothom y durant lo pas de la comitiva, la cosa va ser una carrera de riallas y cutxufletas.

Los massers anavan tots escorreguts, y com més escorreguts més provocavan á la brometa.

Després de la recepció, al treure s'aquell uniforme, van jurar no tornarse'l á posar per res del món.

Sorveixi aixó de explicació als que s'extranyan de no haverlos tornat á veure en cap de las demés festas que s'han celebrat desde alashoras. Ni es fácil que tornin á sortir, á no ser que sigui en algun ball de máscaras del Carnaval més pròxim.

Si 'ls monárquichs que preparan y disposan las festas actuals seguint en tot la moda antigua, sapiguessen lo que 's pescan y sentissen las corrents moderníssimas, á horas d'ara ja haurían realisat una funció dedicada al rey que de segur excitaria 'ls sentiments de ternura de tot Barcelona.

La tal hauria de donarse en lo *Teatro de Catalunya*, á cárrech de M. Holden.

Sí, senyors, sí: una funció de putxinellis.

Y una verdadera funció de gala.

Concurrents únichs: lo rey, las infantas y totas las criaturas assiladas en los establiments de beneficencia.

Ningú més.

Si 'ls agrada l'idea encare hi son á temps.

P. DEL O.

CRITS Y CAMPANADAS.

Ja 'n poden ressonar d'aplausos en la Plassa de Sant Jaume; ja 'n poden disparar de canonadas las embarcacions que omplan lo nostre port. Per més que fassin, no arribarán á produhir la meytat del soroll que arman las campanetas dels escombriayres y las exclamacions de las donas de sa casa y de ma casa y de totas las casas.

Que l'arcalde de Barcelona es un home *felis* tothom ho sab; pero á pesar de tot, may hauriam pogut creure que arribés á cometre l'últim acte de... *felicitat* que se li ha ocorregut en lo ram d'escombrarias.

— Los carros dels escombriayres—va dirse l'home—son un espectacle molt poch simpátich, que no recrea 'l nas ni la vista. ¿Cóm ho farém porque 'ls extranjers que vinguin á Barcelona no 's vegin obligats á sufrir los seus perfums? ¿Cóm? Es lo més fácil.—

Y sense trencarse gens lo cap—ó la carabassa que de cap li serveix—cria als respectables escombriayres y 'ls diu:

— Molt senyors meus: no vull que durant l'epoca de la Exposició las escombrarias se passejin per aquests carrers de D. u á la vista de las nacions extranjeras.

— Y donechs—va dirli un escombriayre—¿per ahont las treurém? ¿p'ls terrats?

— No senyor: vostés sortiran ben dematí de casa, á las cinch per exemple; recorreran poch á poch los carrers de las sèvas demarcacions y 'ls vehins los baixarán las escombrarias. sense que vostés hajan de fer altra cosa que tirarlas al ca-

rro. Quan lo tinguin plé giran qua y se 'n tornan á caseta, ab lo ben entés de que á las nou del dematí han d'estar llestos: d'aquella hora endavant no vull que 's veja cap carro dels que 's dedican á aquesta industria.

— ¿Pero, cóm ho sabrán los vehins que nosaltres passém? ¿que tindrem d'anar per las portas de las escalas trucant á las minyonas porque baixin?

— Aquesta dificultat ia la tinch prevista. Cada hù de vostés portará una campaneta, y mentres recorrin los carrers la anirán tocant.

— ¿Ahont la durém la campaneta aquesta? ¿pendada al coll?

— Allí hont vostés vulgan: la questió es que 'ls vehins la sentin. ¿Ho tenen entés?

— Entés, si senyor. Lo difícil serà cumplirho.

— No ho es gens de difícil. Y ademés: vull que 's fassi aixís... y s'ha acabat. Ja poden retirarse.—

Y 'ls escombriayres, mitj rihent per sota 'l nas, van sortir del despaig del arcalde, anantse 'n tot filosóficament á provehirse de campanas.

La primera part de la historia es aquesta.

La segona tothom la sab.

Portat pèl afany de passar per sobre de tot, l'arcalde ha anyadit un floró més á la sèva abundant corona de pastanagas.

Volia que 'ls carros dels escombriayres no 's vejessin més que fins á las nou, y ara 's veuen tot lo dia.

Pensava que 'ls extranjers no haurían d'ensumar escombrarias, y ara n'ensuman, ne trepitjan y, si cauhen fins ne menjan.

En fi, 's creya haver tingut una idea felis, y no ha fet altra cosa que produhir una verdadera revolució en totas las casas que tenen escombrarias.

Lo coro de queixas que la sèva disposició ha ocasionat es espantós.

— Figúrinse—diu una dona—que jo surto de casa á las set y no hi torno fins á las nou; de modo que encare no hi vist passar l'escombriayre una sola vegada. ¿Qué 'n far de las escombrarias que m'omplan tota la cuyna?

— Nosaltres—replica una minyona—tenim un pis tan fondo, que desde la cuyna no se sent res de lo que passa pèl carrer. ¿Cóm redimontri haig d'anar á sentir la campana del senyor escombriayre?

— Pitjor es lo que 'm pasa á mí—anyadeix un'altra.—Desde que ha comensat aixó de recullir las escombrarias á toch de campana, no las he pogudas baixar ni un sol cop. Y no es que no senti las campanadas, sinó que dona la casualitat que quan las sento estich impossibilitada de sortir. Lo primer dia m'estava mudant la camisa, lo segon rentava la criatura, lo tercer estava perseguint un canari que se 'm havia escapat, l'endemá feya una truyta qu'estava á punt d'agafarse m'... Y cada dia 'm passa lo mateix.—

No trobaran cap dona que alabi la providencia del arcalde.

En cambi totas cridan y protestan desaforadament.

Se 'n senten de tremendas.

— Aixó de fer tocar la campaneta es burlarse de *Nostramo*.

— Avuy, per mort de la ditxosa campana, jo hi baixat la escala, pensantme que passavan las burras de la llet.

— Nosaltres nos estém en un carreró per hont los carros ni hi poden passar.

— Jo visch á la part de darrera y es impossible que senti l' escombrayre, ni que vingui tocant ab la *Tomasa*. —

Gracias á tot aixó, com que al fi y al cap la gent no pot confitarlas, tothom s' espavila á baixar las escombrarias al carrer, á l' hora que té per convenient, deixantlas ben apiladetas sobre l' acera.

Lo més bonich es que 'ls mateixos escombrayres están descontents de las disposicions del arcalde, y procuran quebrantarlas.

Ahir mateix, després de un eclipse de varios días, lo que avants venia á casa va tornar á compareixe.

— ¡Y aixó! — vaig dirli — ¿ja torném á pujar pèls pisos?

— ¡Per forsa! ¿No veu que si no ho fessim aixís hauríam de quebrar? Avants, cada día arreplegavam tres carretadas, y ara, ab aquest cimbori de la campana, ab prou feynas ne recullim una. Jo crech que la gent se las menja. —

Lo cas es rigurosament histórich.

Pero sí, ¡vajinli ab historias al nostre arcalde!

Si s' entera de tot aixó es capás de posarse á riure y exclamar en tó de broma:

— L' honra de Barcelona está empenyada... en que l' arcaldia no reculi. —

No senyor, nò: l' honra de Barcelona ara com ara, está plena de escombrarias.

A. MARCH.

LO GOMÓS.

SONET.

Vestit ab guant groch, frach y gran *istera*
se 'n va cap á la Rambla á pendre vistas:

conversa alegrement ab las floristas
y passa al seu costat una hora entera.

Si troba algun amich, es sa fatlera
parlar de son amor y sas conquistas;
casadas y donzellas y modistas
tot ho barreja de fatal manera.

Fent un paper ridícul que cap home
may ha fet ni farà (si ho es de veras)
pel carrer de Fernando, en las aceras
lluheix son garbo, tot pensant *fer goma*,
no advertint que per tonto y per famella
l' únich que logra fer, es escudella.

PALLARINGAS.

LA ARRIBADA DELS FORASTERS.

(FANTASÍA)

Los trens venen curulls, sense que hi cápiga ningú més: la gent quasi vessa per las finestretas.

Los trens son llarchs, interminables: desde la máquina ab prou feynas s' arriba á distingir l' últim vagó.

Cada tren arrossega un poble enter, s' enten: las suficientes personas dels dos sexes pera constituir un poble bastant gran.

Si en cada cotxe hi caben quaranta personas, se pot ben assegurar que se n' hi han inquitat lo doble ó 'l triple.

Los viatjers que van drets y ja no poden aguantarse més, han de pendre la saludable determinació de sentarse á la falda dels que han tingut la fortuna de arreplegar un escropoló de assientó.

Aixó origina alguna disputa y no pochs disgustos.

A una voluminosa senyora de Marsella, que desde Port-Bou li ha tocat anar dreta, al ser més avall de Girona, se li segan las camas y 's desploma ab tot lo seu pes damunt de un individu qu' está endormiscat y que despertantse de sopte, deixa anar un crit d' angustia, pensantse que una montanya ha caygut sobre 'l tren y 'ls ha xafat á tots.

La madama per tota resposta, llenca un potent esbufech de satisfacció y murmura:

— Pardon, monsieur; vous pouvez dormir tranquillement: je ne vous dérangerai plus.

Pero la victima de aquella invasió de carn humana, ofegantse quasi, li demana que s' aixequi, qu' ell li cedirà galantment 'l puesto, lo que verifica ab gran extranyesa de la madama.

— Pardon — li diu ell llavors, sentantse á la falda d' ella — Nous sérons beaucoup mieux comme ça: je vous le assure...

Y 's repenja cómodament sobre d' aquella humanitat marsellesa.

— Est-ce que vous m' avez pris par un fauteuil, monsieur? — exclama ella al veure que l' individu s' ha col·locat al seu damunt com si fós á cal sogre.

— Mais oui, madame — respon ell, saborejant lo nou assiento — vous etez un fauteuil... capitonné, très commode, ma parole, très commode!..

Al últim, veyent que no 'n treuran res de cridar, tan ell com ella decideixen dormir-se com dos benaventurats.

En los demes cotxes s' hi desenvolpan escenas peregrinas.

En un compartiment de segona hi van prempats, mes ben dit: incrustats l' un dintre de l' altre, 'ls següents personatjes:

Una familia acomodada composta de marit y muller y dugas fillas de 21 y 19 anys respectivament; tres subjectes de bon regent, grassos y molt rojos de cara, naturals de Perpinyá, qu' en tot lo camí no paran de disputar la jugada ab uns crits y uns ademans que sembla que 's van á malmetre á cada moment: una viuda ab tres criaturas, la més gran de vuyt anys, que sols se cuydan de ferho anar tot enrenou, ocasionant no pocas molestias als viatjers; un senyor de mitja edat que sempre dorm y un nebot s' u que no dorm may, lo que 's compren molt be observant que va al costat de la pubilla del matrimoni primerament anomenat, qual pubilla es un morena encantadora, propietaria de uns ulls que despedeixen potents raigs de llum en forma de miradas enlluernadoras; un matrimoni que per allí als vols de l' any 60 va comensar la lluna de mel y per lo vist encare no l' ha acabada, per que 's fan unas caricias y 's diuen unas parauletas los dos colomets!... Item més: quatre bailarinas italianas, una de las quals que sembla un belluguet, no fa més que tocar ab lo peu á un inglés sério y estirat que no diu may res.

De manera, donchs, que en un compartiment ahont sols hi caben dotze personas y encare molt estretas, se n' hi han inquitat disset de grans y tres criaturas, si no he contat malament.

Lo tren vá corrent ab tota la velocitat que s' istila en las líneas espanyolas (un xiquet més de pressa que 'l tranvía); de prompte, un dels individus perpinyanesos, en lo calor de la disputa, estén lo bras y sense volguer dona una bofetada á la senyora que 's va casar l' any 60: l' seu marit ('l de la senyora) se sulfura y vol tirarse á

PANORAMA DE PLEWNA.

—¡Ep, cuidado, señor turchs!
¡qu' están distrets, punyalada!
¿no veuen que aquí al costat
ha caygut una granada?

sobre de l' individu; ella vol detenirlo agafantlo per la corretja de la cartera; pero aquesta 's trenca y la senyora cau damunt del senyor que dorm, 'l que 's desperta ab sobressalt y de una revolada, tira á la senyora damunt de l' inglés, que no deya res á ningú.

A tot aixó un dels fills de la viuda, que anava fent lo gat per sota dels assientos, estira las cammas de una de las bailarinas que 's posa á xisclar desesperada y s' abraça ab l' inglés, que ja se havia desempallegat del proyectil que li havían disparat. Per acabar'ho de adobar, lo pare de las dugas noyas s' adona de que 'l nebot del senyor que sempre dorm, tenia agafada la má de la seva filla gran y 's posa á increpar al jove, tractantlo de desvergonyit é immoral; la seva muller pren cartas en l' assumpto y s' arma allí un guirigay de mil dimonis

En aquell moment lo tren entra en un túnel y escudats per la foscor, tothom agafa més agallas, tenint lloch llavors, una especie de terremoto ó cosa aixís. Los dos perpinyanesos surten á la defensa del seu company y entre tots tres agafan al matrimoni de l' any 60 y 'n fan una pilota, las bailarinas s' emprenen pèl seu compte á l' inglés y li fan malbé las patillas; la viuda s' agafa ab rabia ab lo senyor que dormia, porque li ha aixafat la criatura que feya 'l gat; lo pare de la noya

tot ho vol matar y no tenint res més á má pera esbravarse, tira ab furia una fiambrrera al seductor de la seva filla, com li diu; pero ab tan mala punteria que la fiambrrera toca de plé en la cara del fill mitjá de la viuda, que 's posa á cridar lo mateix que si fós un anyell natural.

Quan lo tren sur del túnel, es indescriptible 'l quadro de desolació que presenta aquell vagó de segona. Las senyoras mitj desmayadas; los senyors en actituts belicosas á punt d' abrahonarse uns ab altres; las criaturas plorant y xisclant fins á enrogullarse; l' inglés dret dalt del asiento ab lo revólver als dits, preparat á defensarse... ¡Oh, quants y quan terribles dramas palpitan en aquell espay tant petit!...

Pero per aixó el tren continúa magestuós sa marxa, atravesant planurias, foradant montanyas y portant per tot arreu los juvenívols ayres del progrés y de la ilustració.

Com més van acostantse á Barcelona, més creix l' entusiasme dels viatjers. Los que venen per la línea del Litoral quedan encantats de nostra costa y no falta jove de imaginació poética que no li faria res que 'l tren descarrilés y s' ofeguessin tots plegats, ab tal de poder morir en una mar qu' enclou tanta poesia. Los que venen en lo ferro-carril del Nort se quedan ab la boca oberta devant de Montserrat, y més de una persona que á primera vista sembla qu' hagi de tenir la seva instrucció corresponent, se fa creus de nostre bon gust y de la feyna que 'ns haurá donat lo construir una montanya com aquella per recreo y distracció dels forasters que 'ns visitin...

Y 'l tren vá corrent adalerat y las locomotoras llensan potents esbufechs, com remills de caball desbocat que per lo flayre sent acostarse l' abrigada estable.

De prompte, la máquina engega un xiulet llarch y penetrant, com si saludés á la Comtal Ciutat en nom de las mil existencias qu' arrossega.

Tothom se aboca á las finestras, tothom deixa anar exclamacions de alegría:

—¡Ja hi som! . ¡Ja hi som!...

—¡La Exposició!... ¡La Exposició!...

Y 'l tren entra en la Estació cansat sí; pero orgullós d' haver salvat inmensas distancias en pocas horas.

Los passatjers saltan ab precipitació de dintre 'ls cotxes; mil brassos se extenen per abraçar á sers dels que s' ha estat molt temps separat; los empleats cridan á més no poder al objecte d' obrirse pas pèl mitj de aquella compacta multitud y 'ls guardas de consums van palpant tots los bultos ab una urbanitat que deixa molt que desitjar.

—¡A la Rambla!.. Senyor ¿qui vè á la Rambla?..

—¿Falta una fonda, caballero?

—Caballero, ¿falta una casa de huéspedes?

—Senyor, ¿vol que li porti?

—¡A la Rambla!... ¡A la Rambla!...

Y 'ls trens van arribant cada hora, sense interrupció, abocant milers y milers de ánimas afanyosas de contemplar no sols lo gran Certámen, que aixó es lo de menos, sinó també y principalment las monumentals é inverossímils patillas de D. Francisco de Paula,

JUST ALEIX.

UN JURAT.

De l' obertura de la secció de Belles arts en la Exposició del Parch n' hi ha per dies; pero no importa: qui no pot segar, espigola. Ja que ara com ara estém privats d' examinar, degudament colocadas, las obras dels nostres artistes, podém contentarnos ab mirarlas d' amagatotis.

¿De quina manera? Aixó deixin' ho per mi. En aquest moment lo jurat está reunit en una de las salas del Palau de Belles arts, per resoldre quins quadros s' han d' admetre y quins han de retxasarse.

¿Volén venir? Jo sè las tasqueras d' aquell laberinto y 'ns hi introduhirém fàcilment.

Vaja ¿veuhén? Ja hi som. Desde aquest forat se domina perfectament la sala y 's veu tot lo que passa en ella. Reparin: allí hi ha 'l jurat d' admissió.

¿Que qui son aquests senyors? Hi ha de tot: artistes de veras, que saben de qué se las heuhén, y ciutadans molt honrats, molt decents y molt simpátichs, que en materias d' art confonen fàcilment en Fortuny ab en Pí y Margall ó en Frascuelo.

Mirin, ara van á comensar la feyna. Un mosso va posant las telas devant del respectable tribunal, y 'ls senyors intel·ligents, després d' examinarlas delingudament, formulan lo s'eu dictámen. La votació 's fa pèl antich sistema d' aixecats y sentats: los que admeten lo quadro, no 's mouhen del asiento; los que no l' acceptan, s' alsan.

Lo mosso coloca un quadret que representa un grupo de flors.

—¡Guapo!—exclama un conegut paysatgista, que forma entre 'l tribunal;—bon dibuix, vigor en las sombras, just de color...

—Pero—observa un dels ciutadans honrats que hi citat,—¿no troba que aquell clavell está una mica pansit?

—¿Pansit? Vosté sí que ho está. Cabalment es la flor més encertada. ¿Qué fém? ¿votém?

—Votém.—

Tots los llechs del jurat miran de qua d' ull lo que fa 'l paysatgista aludit. Aquest se queda assentat y tots l' imitan: lo quadro s' accepta:

Llavors lo mosso 'l retira y coloca en son lloch una cacerola delicadament pintada.

—¿De qui es aixó?—pregunta un dels jurats.

—Del mèu fill—respón lo paysatgista.—¿No 'ls sembla qu' está molt bè?

—¡Hombrai...! ¿qué vol que li digui! Trobo que....

—No cal que hi busqui pèls: está bè..... ni que sigui del mèu fill. Votém.—

Naturalment; ningú s' atreveix á donar lo vot negatiu: la cacerola queda acceptada.

Un nou quadro passa á sustituhir al aprobat trasto de cuyna.

—¡Vaya una marina!—murmura 'l paysatgista.

—¿Qué tè?—exclama un dels jurats de quinca-lla.—A mi m' agrada molt.

—¿Aixó li agrada? ¡Verje Santa!

—¿Bè hem acceptat la cacerola?

—Es que la cacerola está bè.

—Y aquesta marina ...

—Y aquesta marina nó. En fi, no 'ns entretin-guém: á votar.—

Lo paysatgista s' aixeca y tothom lo segueix, menos lo defensor de la marina, que ab lo posat que fa 's coneix qu' está arrepentit d' haver deixat passar la cacerola.

Van posantse y trayentse quadros y verificantse votacions pèl mateix sistema y sempre s' observa lo mateix: los ciutadans honrats del jurat no 's descuydan may de mirar lo que vota 'l paisatgista, per no equivocar-se en lo s'eu judici.

Tinguin, fixins' hi: ara está votantse un quadro molt dolent; reparin com va la cosa. Lo paysatgista fa un moviment per alsarse; tots los demès l' imitan... pero l' artista de veras, per divertir's' hi, torna á sentarse, y 'ls demès fan lo mateix.

—¡Y ara!—diu un d' ells—¿qué fem? ¿l' acceptém ó nó?

—¡Per supuesto que nó!—respón lo paysatgista, aixecantse definitivament.

A continuació 's porta un altre quadro, tan dolent com l' anterior.

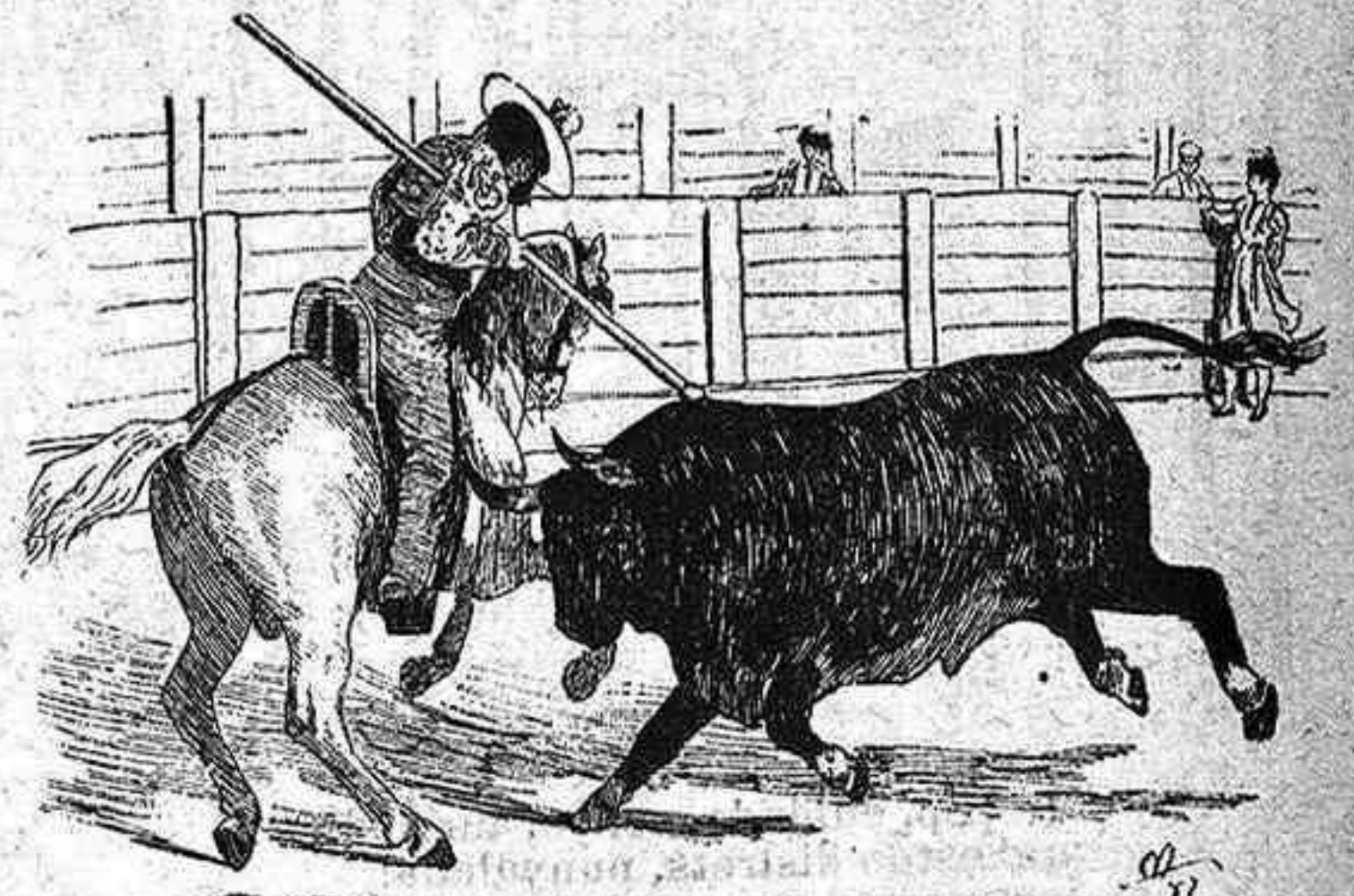
Lo nostre paysatgista s' aixeca també pera votar contra l' acceptació; pero 'ls altres, qu' están escamats, avants d' alsarse, se 'l miran ab certa desconfiansa, y li diuhén:

—¿No 'ns enganyará pas ara?

Aquí prou. Ja veuhén com marxan los assumptos artístichs en la nostra Exposició.

Ara tornem cap á casa, y ¡sobre tot, no ho fassin corre!

MATÍAS BONAFÉ.

TOROS.

Barcelona es un poble treballador, sempre de cap al toro de la necessitat, donant passes de muleta ab la llansadora, ó estocadas ab lo filabarquí.

Aixís es qu' 'ls dijous encara que tinguém reyna y esquadra y forasters, la entrada á la plassa flui-xeja qu' es un disgust... pèl Sr. Piera, sobre tot en lo costat del sol.

Los barcelonins obligats á guanyar's' lo pà ab la suor del nostre front no venim obligats som los madrilenyos á guanyarnos 'hi 'ls toros.

Després de aquest preàmbul no 'm toca dir res més sinó que la corrida del dijous de la semana passada, ab toros navarros de Zapata, encara que petits, bellugadissos y valents, va ser una corrida ben malaguanyada.

Si l' empresa hagués pogut anunciar que 'l toro tercer revolcaria á n' en Frascuelo y que 'l quint li causaria una ferida al ante-brás, obligantlo á retirarse á la enfermeria, crech que la plassa s' hauria omplert de gom á gom.

Pero aquestas exquisitats no 's posan may en lo cartell, y 'ls que no van á la plassa 's quedan ab las ganas.

Diumenje la plassa estava plena, y aixó que á la mateixa hora s' efectuava no molt lluny de allí,

la *solemne obertura* de la Exposició universal. Dos festes de la civilització a un mateix temps!

Los toros eran de Ibarra, de magnífica estampa... y no de lliuras, de toneladas.

Los dos primers no van cumplir de molt las esperansas que havían despertat ab la séva corpulencia y ab la finura de las sevas armas; pero 'ls quatre darrers... en fi, déixinlos anar.

¡Bona corrida!

Dels matadors Mazzantini més afortunat qu' en Cara-Ancha al ferir. Los tres toros que li tocaren, los despatxá després de un trasteig lluhidíssim, y al quart especialment, l' enviá á las taules de Sant Agustí de una estocada fins á las entranyas. D. Lluís reconquistá la fama que havia perdut en la última corrida en que havia prés part.

La estocada millor de Cara-Ancha se l' endugué 'l quint toro, que sigué en tots conceptes lo més brau y 'l que doná més joch en la corrida.

Al mateix toro ja avants l' havia obsequiat lo mateix espasa ab un capeig de primera.

Y aquell posat de canonje que fá 'l simpatic matador.

Vestint sotana y calsant sabatas ab sivella y mitjas negras, es com voldria veureli fer tots aquells farols, sense més capa que 'l mantéu. Jo crech que si un día ho probava conquistaria la gloria del cel.

Los picadors, tractantse de uns toros tan arrogants y ben armats se valgueren de unas picas més punxagudas que las ordinarias. Algunas se clavavan sobre la carn de aquells valents, altres més mal posadas los hi estripavan la pell de las manegas, y una fins s' atravesá de mala manera, allargant extraordinariamente la lidia del últim toro.

Entre 'ls picadors sobresortiren Agujetas y Badila. Aquest últim per poch pert un tuti de caballs jugant ab l' últim toro. A tres va plantarse.

De la gent de peu se distingiren Galea y el Regaterín.

Entre 'l públich s' hi veyan molts, pero molts extrangers.

Algun escapat de la inauguració de la Exposició universal, va presentarse ab frach y clach.

Al acabarse la corrida, alguns entusiastas aixecaren á n' en Mazzantini y 'l tragueren en triunfo de la plassa.

Un francés tot estranyat me preguntava:

—¿Per qué ho fan aixó?

—Qué vol que li digui... s' entusiasman y s' olvidan de que son homes.

—Y ho fan ab tots los toreros?

—No senyor, jo no he vist que ho fessin més que ab en Mazzantini...

—Si qu' es raro.

—Nó: es que com en Mazzantini es més gros y més alt que 's altres... y ells tenen tan empenyo en demostrar que son un brutos... Desenganyis, si 'l gegant Goliat resucités fentse torero, lo gegant Goliat desbancaria á n' en Mazzantini.

Demá passat corrida molt atractiva.

Los sis toros son de la ganadería de 'n Lagartijo.

Y l' encarregat de matarlos tots sis es lo simpatic Guerrita.

PEP BULLANGA.

RECORT.

¿Te 'n recordas, te 'n recordas
nina del cor,

de las horas que passavam
solets los dos?

Tú 'm miravas somrisenta
y ab aficio

¡quántas cosas, jo 't contava,
plenas de amor!

Com dos tendres papellonas
corrent pèl bosch

ne buscavam ab fatlera
quelguna font.

Tu assentada murmuravas
gaya cansò.

mentres jo petonejava
ton cabell rós.

¡Oh, si n' eram de felissos
solets los dos!

¡Oh, si 'n veyam de ventura
pèl nostre entorn!

Mes tot lo de aquest món passa
nina del cor,

¡y avuy tú no te 'n recordas,
ni jo tampoch!

J. AYNÉ RABELL.

Ja se sab: empentas als carrers, poca gent als teatros.

Los espectacles gratuhits absorbeixen als espectacles *mediantibus illis*.

Las empresas de teatro en sa major part no tenen motius de alegrarse de las circunstancias *destumbradoras* per que atravessa á Barcelona, y que verdaderament á ellas las *han atravesadas* de part á part.

PRINCIPAL.

Ha anat fent la viu-viu ab las obras més aplaudidas del repertori.

Per us dels forasters s' han reproduhit: ¡A los toros! *Pepa la frescachona*, *De Madrid á Barcelona*, *La gran-via* y *Guerra en tiempo de paz*.

Excusat es fer la revista de unas obras que tothom, menos los forasters, se las saben de memoria.

LICEO.

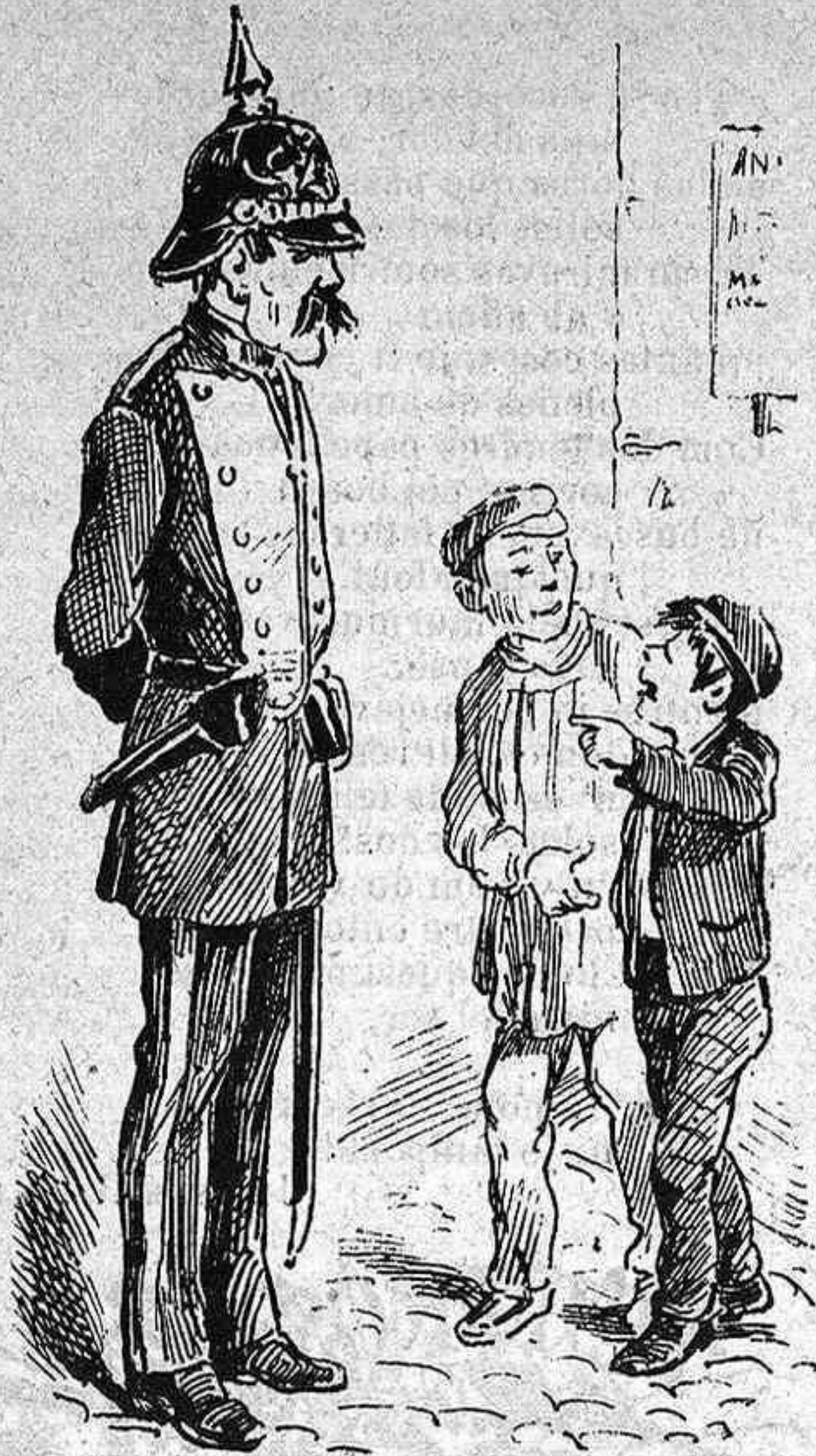
Faust, *Hamlet* y *Lohengrin*: tres tituls que 's combinan durant tota la senmana.

Y dintre de dos de aquests tituls, dos funcions de gala: la primera á mitjas, ja que una gran part de las invitacions, per alló de que D. Francisco no sab lo que 's porta entre mans, van quedar sense repartir.

En cambi la segona, donada principalment en osequi dels oficials de las Esquadras que havían quedat desatesos en la primera, tingué un doble carácter. Ademes de funció de gala, sigué també funció de desagravis.

A la porta del teatro, avants d' entrarhi la reyna regent hi havia lo que 'n diuhén un *Zaguanete de alabarderos*.

GURAS MUDATS.

—¿Qu' es aixó? ¿un soldat prussiá?
—¡Nò! Es un *manucipal* vestit de las festas, per fer la pò als extranjers.

—¿Qué son aquesta especie de guardia civils?
preguntava un senyor de fora.
—Alabarderos, li van respondre.
—¿Y s' están á la porta?
—Donchs abont vol qu' estiguin?
—A dintre: per tot lo teatro: ¿no diuhen que 'ls alabarderos serveixen per aplaudir?

Per ahir dijous estava anunciat lo debut del famós Gayarre ab l' *Africana*.

Veurém si ab la presencia del eminent tenor recobra aquella casa l' animació que ara com ara li falta.

Cantants de aquest tenor son medicinas capassas de retornar á un difunt.

ROMEA.

Lo *Teatro Catalá* disfrutá de la primera funció de gala.

Fora de aquesta novedat, res més absolutament.

ESPANYOL, TÍVOLI Y CATALUNYA.

Lo de sempre.

Al un *José Maria*.

Al altre *Cuba libre*.

Al últim, los *fantoques de Holden*.

Y á tots tres escassa animació.

NOVEDATS.

EXCELSIOR.

Al *Teatro de Novedats* aquesta senmana li correspon la palma.

Molt ha tardat á posarse aquest ball; pero aixís s' ha assegurat l' éxit.

Excelsior es un verdader portento, no sols pèl luxu dels trajos y per la hermosura de las decoracions: ho es també pèl garbo de la música, per l' ingeni de las combinacions y hasta per la idea fonamental de l' obra.

Aquesta s' enclou en la lluyta entre la Civilizació y l' Obscurantisme.

Impossible sembla que aquesta idea digna de un verdader poema pugua expressarse per medi de piruetas; donchs tinguin la seguretat de que apareix clara y bèn determinada.

Al quadro mímich del acte primer segueix *lo temple de la llum*, un dels més rics y espléndits del ball. Es impossible portar més enllá l' art de las combinacions coreográficas. Lo partit que 's treu de uns tamborets en forma de lleons daurats y de unas escalinatas sorprén de una manera notable. *Excelsior* es un ball que comensa ab una apoteosis. Sembla impossible que pugua sostenirse.

Y no obstant l' acte según principia ab una animada festa en las riberas del Weser, que conta agradables dansas d' istil popular y una música preciosa. La mort de Fulton y la súbita transformació de la escena ab una preciosa vista de Nova York entusiasman al públich.

Després del vapor, la electricitat. Lo gabinet d' estudi de Volta es una decoració plena de relleu. Y la transformació á que dona lloch, apareixent una estació telegráfica americana, ab bailarinas que al fregar dos fletxas treuhen guspiras eléctricas, forma una de las combinacions més felissas del ball.

Venen després escenas del desert africá contrastadas ab l' obertura del Canal de Suez, que dona lloch á una dansa típica á tot serho, de carácter cosmopolita. Lo final de aquest acte es també brillantíssim.

En l' acte tercer, l' oscurantisme que va sempre de derrota en derrota, cau vensut als péus de la Exposició Universal de Barcelona.

Lo ball de las nacions es de un efecte extraordinari.

Total: una obra digna en tots conceptes de la fama de que ha vingut precedida, posada ab luxu extraordinari y executada ab gran seguretat. Es ademés sumament oportuna y adequada á l' época de la exposició.

En la execució s' li distingeixen la primera parella, y una colecció de hermosas bailarinas vingudas de Italia que treballan ab gran *entrain*.

Mereixen elogis los autors de las decoracions, la sastrería, y més que tothom la empresa que no ha plangut gastos, ni esforços per quedar bè.

No li faltarà la recompensa que 's traduheix ab aplausos y pessetas.

Fins ara las representacions se contan per plens, y més que per plens per curulls. Lo dia del estreno lo públich prou volia aplaudir; pero no podia de tan estret qu' estava.

LÍRICH.

A primers de juny comensará á funcionar en aquest teatro la companyia de 'n Mario.

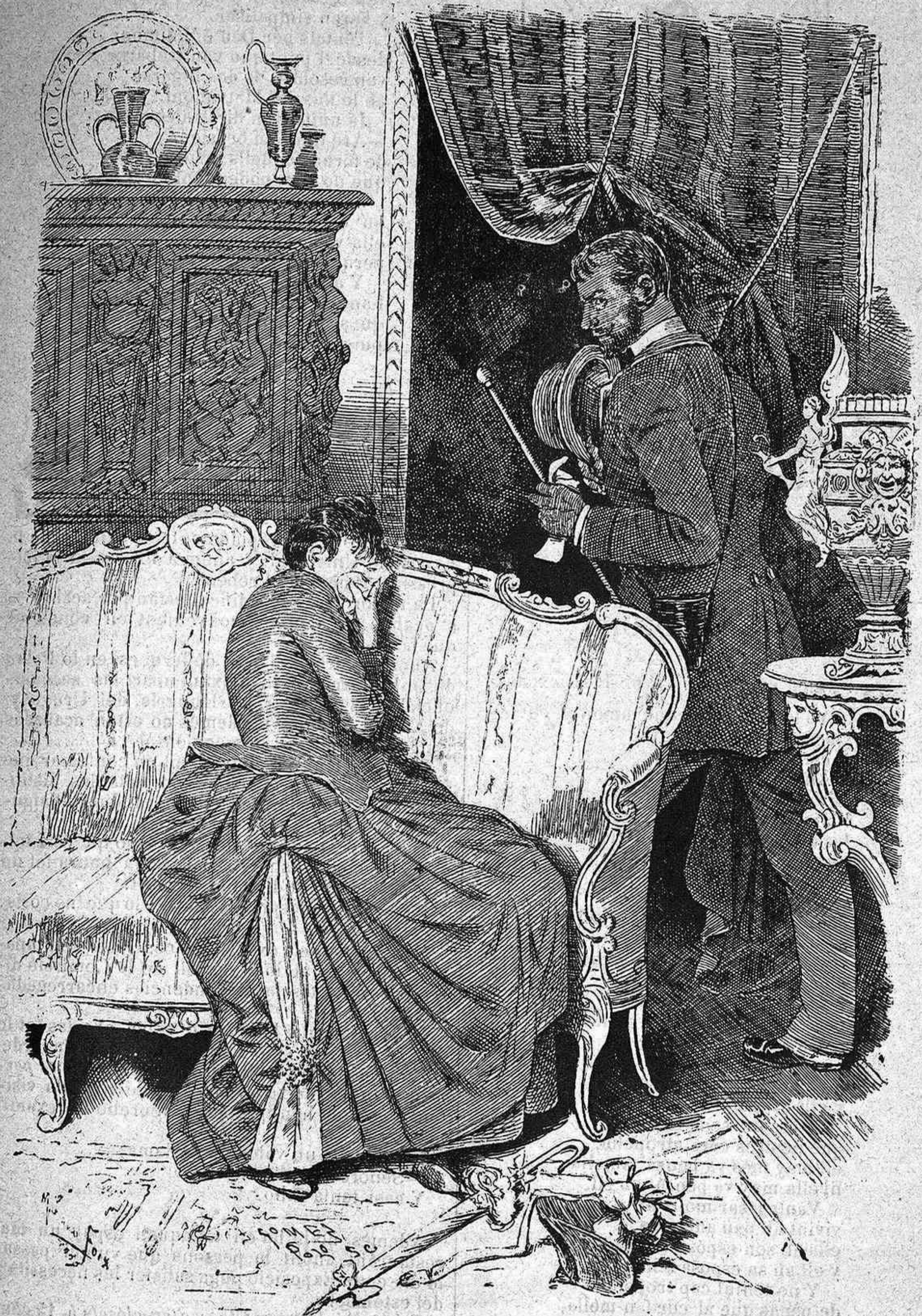
Avis als aficionats á la comedia senyora.

CIRCO EQUESTRE.

Han reaparescut los toros andalousos ensinistrats per en Diaz.

Es la deria dels espanyols: ensenyantlos banyas ja no hi veuhen de alegria.

N. N. N.

LA NOSTRA GENT. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

—¡Vaya una ocurrencia! No hi pots venir tu als toros... ¡Una senyora casada no ha de pensarhi ab aquestas cosas de banyas!...

UN LLOP DE MAR.

Ja se 'l poden ben mirar:
posat dintre la canoa,
ab dos ó tres cops de rem
se planta de aquí á Lisboa.

VEDA DE PETONS.

A MON AMICH EN FRANCISCO DE P. JUANICO.

Ab lo foch del primè amor
y sent encara dos noys
s' estimavan alegroys
l' Antonet y la Leonor.

Y volguent comunicarse
l' amor pur que 'ls consumia,
los dos van resoldre un dia
que ja podían besarse.

Tirat aquest hermós plan,
sempre més la mare d' ella,
com si ho presentís sa estrella
se 'ls presentava al davant;

y per més que ho lamentavan,
ab dos anys de tal corcò,
no 's varen fer ni un petó
perque sempre 'ls vigilavan.

Un dia varen renyir
cansats ja de festejá;
ell ab un' altra 's casá
y ella ab un altre 's va unir.

Ja casats, sens lo flagell
que nostres cors atropella,
ell may més va pensá ab ella
ni ella may va pensá ab ell.

Van passar molts anys aixís
vivint ab pau amorosa,
ella ab son espós ditxosa
y ell ab sa esposa felís.

Y no tenint cap tropell
de penas que al cor fan mella,
la Leonor s' ha fet molt vella
y l' Anton s' ha fet molt vell.

Al fi, per desgracia ó sort,
la Parca, sempre ambiciosa,

matá del Anton la esposa
y 'l marit de la Leonor.

Un dia 's varen trobar
los dos viudos, ja molt vells;
van recordá 'ls temps aquells
y varen simpatisar.

Tentats per Déu ó 'l dimoni
desde 'l punt que van trobarse,
van resoldre 'ls dos lligarse
ab lo llas del Matrimoni.

Ja units, van dirse alegroys:
—Are tindrem ocasions
de fernos aquells petons
que no vam poder sent noys.

Y per finir la passió
qu' en sos cors bullia encare,
ella va acostar la cara
perque ell li fes un petó.

Y ab plor que son dol aviva,
han vist, ¡ay! al abressarse,
qu' are no poden besarse
puig nas y barba 'ls ho priva.

J. PUIG CASSANYAS.

Hem recorregut rápidamente los edificios de la
Exposició Universal, y aném á expressar la im-
pressió qu' hem anat rebent.

La major part dels edificis están per acabar: si
s' acaban no tenim inconvenient en confessar
que farán goig.

Ahont se treballa més de ferm es en lo Palau
de la Industria; pero deixant apart las seccions
oficial y las de Austria y Hungría, del Uruguay,
de Xina y del Japó, las demès no están acabadas
y algunas apenas s' han comensat.

Tampoch tenim inconvenient en confessar que
algunas de las instalacions son notables, distin-
gintse per sa magnificencia y grandiositat algu-
nas de las d' Espanya.

Si 'ls expositors no amaynan y lo qu' está ini-
ciat s' acaba felisment, Barcelona haurá fet un
bon paper davant del món civilisat.

Per més que després ja sabrem lo que 'ns costa.

L' activitat dels expositors contrasta ab l' apa-
tia y sobre tot ab lo desgabell de la Comissió di-
rectiva y de todas las dependencias encarregadas
de la Exposició.

Las portas que haurían d' estar obertas tot lo
dia, no ho están sinó limitadas horas de la tarde.

En la majoria dels locals un rétol de *No se per-
mite el paso*, deixa ab un pam de nas als visi-
tants que s' han proposat, véureho y exami-
narho tot.

L' altre dia un valenciá exclamava:

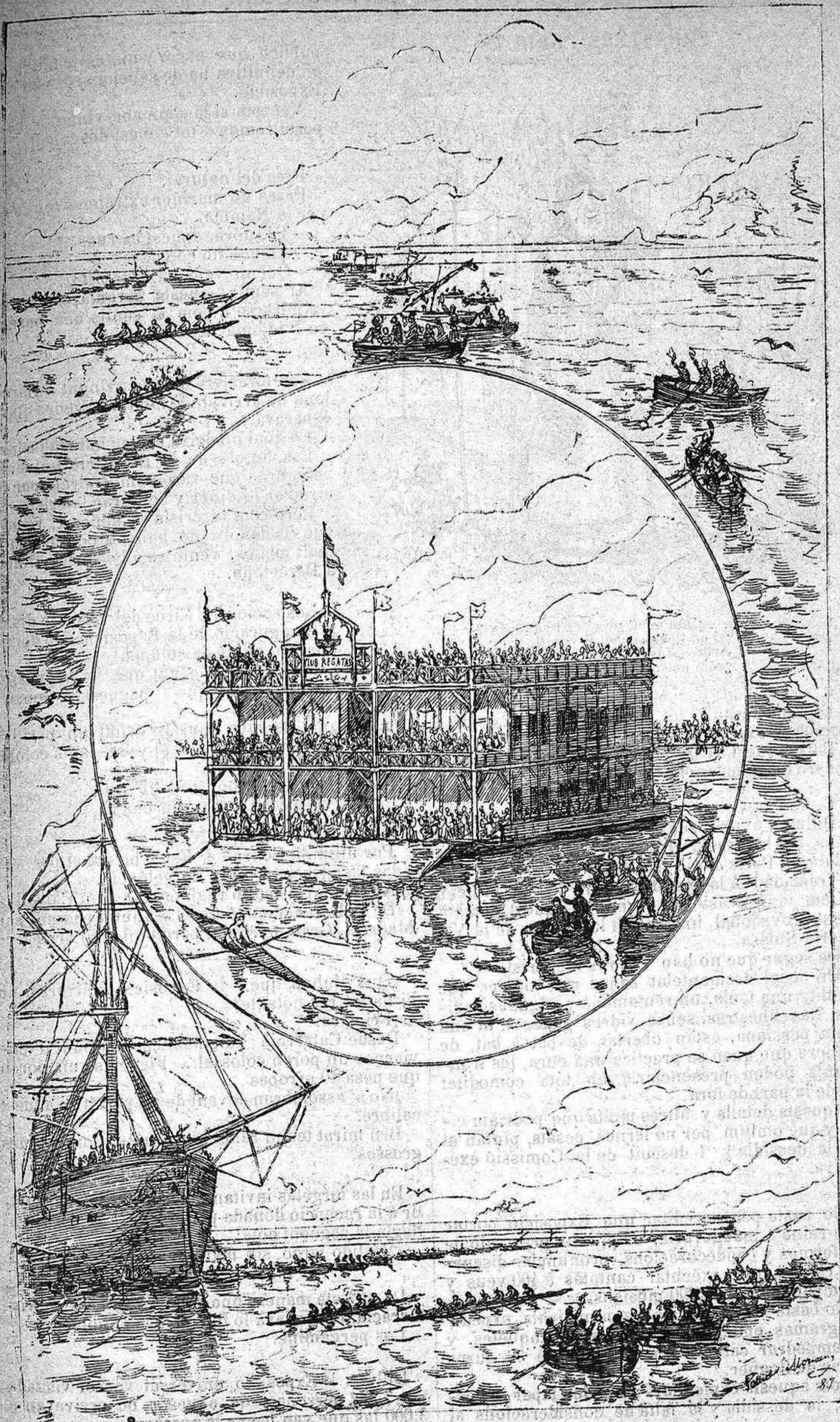
—Señores, aixó es un *timo*.

Y casi tenia rahó.

Ademès no hi ha en tot aquell espay un mal
restaurant, ahont la persona que vulgui passar
lo dia en la Exposició puga satisfer las necessitats
del estómach.

En cambi hi ha molts *water-closets* á 15 cén-
tims l' entrada.

Lo gran restaurant, ab honors de castell feu-
dal, tardará dos mesos á estar llest del tot.

Aixáms d' hermosas barquetas,
mil nenas d' ardent mirar,

cel seré, brisas fresquetas
y allá al lluny la mar... ¡la mar!

FORASTERS PERDUTS.

—¡Dèu mèu! ¿aixó es una plassa?
¿si en lloch se veu lo camí!
Arbres, fustas, safreigs, casas...
¿cóm ne surtirém d' aquí?

En una paraula: tot acusa la imprevisió de la Comissió executiva.

Baix aquest respecte, l' honra de Barcelona encare está empenyada y compromesa.

Dilluns, á una senyora que passava per las naus de la secció francesa, va clavárseli una punta de París al dit gros del péu.

Trasladada á la casa de socorro de l' Exposició, varem tenir ocasió de examinar aquest establiment provisional, instalat en los baixos de la Vaquejería Suíssa.

De segur que no han vist res més trist.

Un local desmantelat sense més mobles que un llit, una taula, un rentamans y algunas cadi-ras. Las finestras, sense vidres glassats, ni una mala persiana, están obertas de bat á bat, de manera que quan se practica una cura, los tran-seunts poden presenciaria ab tota comoditat desde la part de fora.

Aquests detalls y altres molts que podríam citar y que omitim per no fernos pesats, pintan al viu la dessidia y 'l descuit de la Comissió executiva.

No basta per acreditar una Exposició portar una reina á inaugurarla, omplir un gran saló de uniformes y condecoracions, pronunciar discursos ribombants, executar cantatas á 400 veus y acompanyament de 300 músichs..

No basta vestir de gala als municipals, expedir telégramas epiléptichs, organizar banquetes, y desempedrar carrers ab carretetas á 30 duros diaris de lloguer.

Tots aquests esplendors no poden tapar lo descuit, la dessidia y la falta de consideracions al

públich que paga, y qu' es l' únich qu' en definitiva ha de sancionar l' éxit de la Exposició.

Veurem si la senmana vinent s' haurá posat remey á tot aquest desgabell.

Pres del natural.

Passa un mariner extranger fent esses per la Rambla.

—Tú, mira, aquest es rus.

—Ab qué ho coneixes?

—Qué no veus qu' está *pitof*.

Al sentir aquesta paraula, 'l mariner va mirarse'l com si sentís una paraula en l' idioma del seu país.

Los forasters que han vingut á Barcelona no arriban de molt al número que s' esperava.

Lo qual no deixa de ser naturalíssim.

Los autors de la Exposició universal asseguran que varen empéndrela per fer circular lo diner y conjurar la crisis.

Pero com la crisis es general, resulta que 'ls de fora no han de conjurarla ni molt menos, venintse á gastar los diners á Barcelona.

Los socios del Circo del Liceo lo dia de la inauguració de la Exposició van deixar anar un miler de coloms.

Millor hauria sigut que 'ls haguessen fet ab arrós y que l' haguessen repartit als pobres.

Ab lo qual ademés haurian evitat un perill, y es que qualsevol colomista, al veure tants coloms s' hagués posat á xiular.

Y en certs moments un xiulet ¿no troban que compromet?

Per últim lo Consell d' Estat ha donat per válidas las eleccions de la Barceloneta.

Ab lo qual ja tenim regidor á D. Pau Calvell.

De la Barceloneta á Casa la Ciutat passant per Madrid... Gran marrada; pero al fi s' hi arriba.

¿Qué diuhen que á l' Exposició Universal no hi haurá res notable?

¡Friolera!

Desde Catarroja (Valencia) están á punt d' enviarnos un porch colossal... Figúrinse un porch que pesa 40 arrobas

¿No s' assombran davant de un porch de aquest calibre?

Ben mirat tenen rahò: per aquí 'n tenim de més grossos.

En las targetas invitant á las senyoras per assistir á la recepció donada per la Reyna regent, s' ha llegia la següent nota:

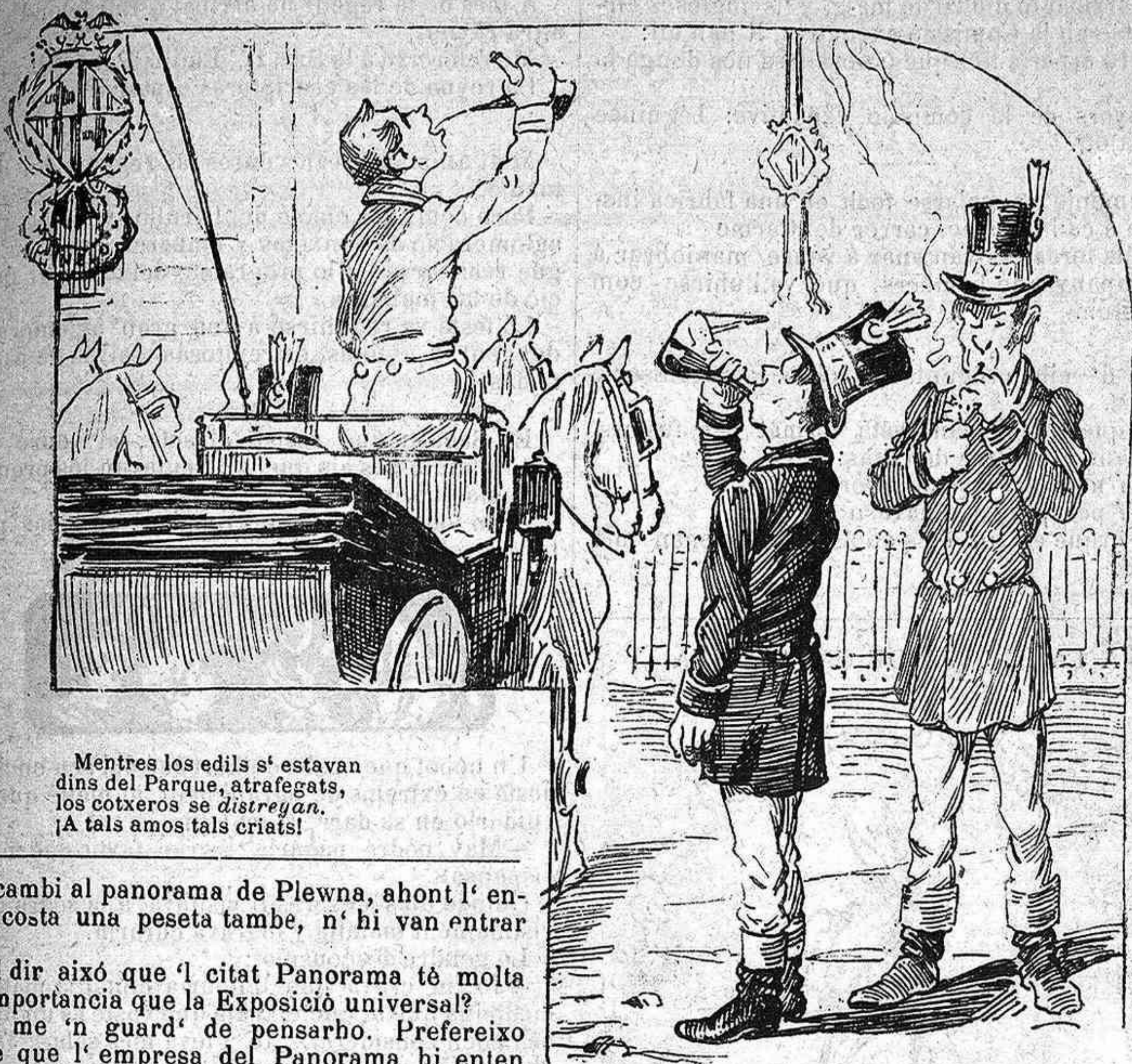
«Vestido largo, sin manto y escotadas.»

D' aquesta manera una senyora vella de l' aristocràcia, ensenyava lo que més la ennobleix.

Los pergamins.

Dilluns l' Exposició universal va ser visitada per 7,382 personas; de aquestas no arribavan á 3,000 las que van pagar la peseta.

LOS COTXEROS DEL AJUNTAMENT. (Del natural).

Mentres los edils s' estavan dins del Parque, atrafegats, los cotxeros se distreyan. ¡A tals amos tals criats!

En cambi al panorama de Plewna, ahont l' entrada costa una peseta tambe, n' hi van entrar 5,211.

¿Vol dir aixó que 'l citat Panorama té molta més importancia que la Exposició universal?

D u me 'n guard' de pensarho. Prefereixo creure que l' empresa del Panorama hi enten moit mes que la empresa de la Exposició.

Diumenje va ocorrer una catástrofe en la línia de Fransa, secció del litoral entre Canet y San Pol.

Si alarmats per la sort de algún individuo de la s' va familia haguessen anat á la estació de Barcelona á pendre informes, s' hurian trobat ab una nota que deya: «que de dicho choque SOLO hay algunos viajeros heridos y contusos.»

¡SOLO!

Després van venir detalls.

Y fins ara 's contan déu viatjers morts, una cinquantena de ferits graves y un gran número de leves y contusos.

Res: als morts que se 'ls enterri: als ferits que se 'ls talli una cama ó un bras...

«Tallá' una cama ó bè un bras...

Psé!... ¿Qué significa aixó?

Escolti, Sr. Planás:

¿Quin día 's talla 'l cupó?»

La causa de la catástrofe tothom l' atribuheix á lo mateix: á la falta de personal.

Aixó será veritat.

Pero al meu entendre, la causa principal es un 'altra.

Es la falta de una lley rigurosa que dongui dret á percibir fortas indemnizacions á tots los que prenguin mal per culpa de las companyias.

La civilisació espanyola, retratada ab dos pinzelladas.

«A Sevilla s' está preparant una corrida de novillos, que serán lidiats exclusivament per individuos de la premsa.»

«En una societat de Almería s' ha anunciat la lectura de una memoria sobre 'l següent tema:

»Influencia de Lagartijo en la civilisació moderna.»

Y nosaltres entre tan aném organisant exposicions universals per demostrar qu' Espanya ha entrat definitivament en lo gran concert dels pobles moderns.

Las magnolias del Parch fan totas una mala cara; pero una mala cara que sembla talment que 'ls hi deguin alguna cosa y no las paguin.

Qualsevol diria que al veure certas cosas que passen per aquell siti se corsecan.

Las instalacions inglesas son de las qu' están més atrassadas.

Y no perque 'ls objectes no hajan arribat tots á Barcelona, sinó perque 'ls inglesos son los homes dels punts.

Lo día 8 de abril ho tenian tot á punt de instalar; pero vingué la Comissió executiva de l' Exposició y 'ls digué:

—Ara espérinse fins al 20 de maig.

Ha arribat lo dia 20 de maig, y 'ls inglesos encarantse ab la Comissió executiva, li han dit:

—Ara esperis fins que á nosaltres nos donga la gana.

Senyors de la comissió executiva: béguinse aquest ou.

Diumenje va calarse foch en una fàbrica instalada á ca'l Erasme, carrer del Carme

Molts forasters van anar á veure maniobrar á la companyia de bombers, que va lluhirse com de costum.

Un d' ells preguntava sobre l' organisació del cos.

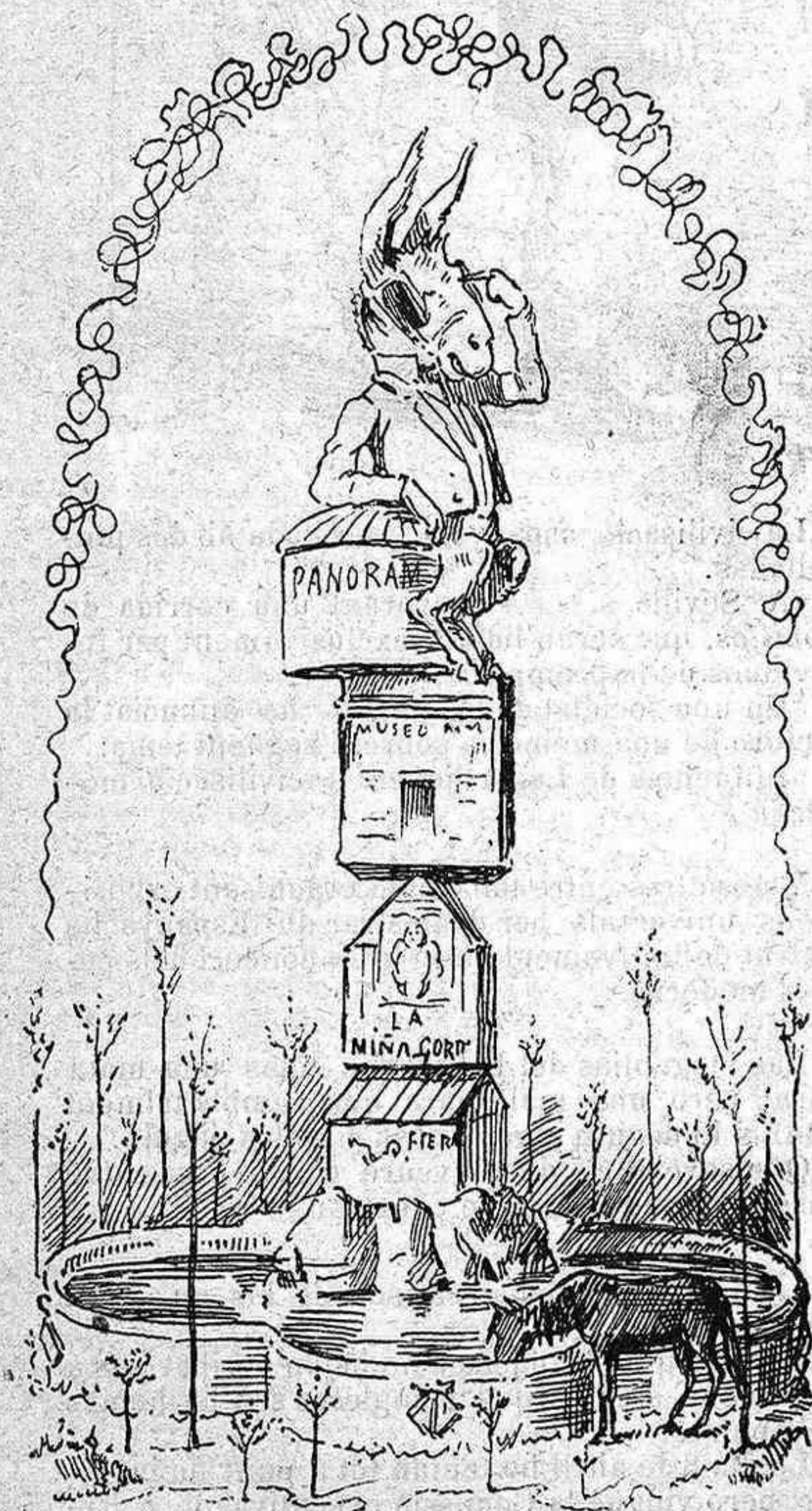
—Aquest, li deyan, está format per fusters, manyans y mestres de casas.

—¿Y no hi ha cap taberner?

—¿Y per qué tè de havern'hi?

—Perque es un dels oficis que remenan més aygua.

A LA PLASSA DE CATALUNYA.

¡ L' unich monument que hi falta, dedicat al grrran talent que ha ideat tots aquells trastos per tapá 'l pas de la gent.

A més de la regent ha arribat á Barcelona un'altra reyna.

Me refereixo á la Sra. D.ª Emilia Pardo Bazan. La reyna de las escriptoras espanyolas.

Molt animadas van veures las regatas del diumenje.

Pero com, per efecte del barullo, y de la gran aglomeració de llanxetas y embarcacions, no pogué realisar-se tot lo programa, deixo de fer menció de las mateixas.

La festa va reduhir-se á una gran aglomeració de gent y á unas estrepitosas salvas de canonadas.

En Sagasta que assistí al acte, al veure que entorpián lo pas als que 's disputavan los premis, es fama qu' exclamá:

—En todas partes cuecen habas: en todas partes hay obstruccionistas.

Un nebot que acaba de heredar del seu oncle 's desfá en extrems de agrañiment al metje que va cuidar-lo en sa darrera malaltia.

—May podré pagarli 'l gran favor que m' ha dispensat.

Quinze días després li visitava á la sogra gravísimament malalta y lograva curarla.

Lo gendre desconsolat:

—Jo 'm creya que li hauria donat la mateixa medicina que al oncle. Vaja que vosté es un metje ben poch considerat... Jo 'l feya més sabi... Ja no ho haig de agrañirli res. Si m' ha mort l' oncle també m' ha curat la sogra: per lo tant estém en paus.

Per probar la inteligencia de un gos, un gran aficionat á la rassa canina, contava lo següent:

—Un día 'l seu amo me parlava per medi del teléfono. quan se 'm ocorregué colocar lo recipient del aparato á la orella del gos, ¿y sabéu que va fer? Va lleparlo donant grans mostres de alegría. Coneixia la veu del amo.

Un tartamut que á més de aquest defecte tenia 'l de ser lleig com un pecat, deya:

—Ja sè que á primera vista soch antipàtich; pero quan me poso á parlar, ho arreglo.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pa-na-má.
2. ID. 2.ª—Ta rra go-na.
3. ANAGRAMA.—Aglá-Gala.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Lloret de mar.
5. MUDANSA-CANTABLE.—Veure Deure.
6. INTRÍNGULIS.—Perera
7. GEROGLIFICH.—Com més peresa més os.

LOPEZ-EDITOR, Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, número 20, BARCELONA

GUIDE DE BARCELONE ET SES ENVIRONS

PRÉCÉDÉ D'UN MANUEL DE CONVERSATION FRANÇAIS - ESPAGNOL

Vues des principaux edifices civils et religieux, monuments, théâtres, etc., etc.

Revue générale de L'EXPOSITION UNIVERSELLE accompagnée d'un plan. PRIX: 4 Frs.

BARCELONA EN LA MANO GUÍA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES

POR JOSÉ ROCA Y ROCA. — Ptas. 3'50

Emilio Gaboriau

(LA CUERDA AL CUELLO)

EL INCENDIO DE

VALPINSON

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

BARCELONA EXPUESTA

RESEÑA FESTIVO-SATÍRICA

escrita en verso por

G. ELÍAS

Un cuaderno en 4.º ilustrado, Ptas. 0'50.

ESPAÑA

TOROS

Album con 16 láminas al cromo, Ptas. 4.

ESPAÑA

TAL CUAL ES

POR

VALENTÍN ALMIRALL

TRADUCIDA DEL FRANCÉS POR

C. G.

Un cuaderno en 4.º, Ptas. 1.

Emilio Gaboriau

(LA CUERDA AL CUELLO)

EL VEREDICTO

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

La Exposició Universal

DE

BARCELONA

HUMORADA AGRE-DOLSA, EN VERS

PER

C. GUMÁ

Segona edició.—Ptas. 0'50.

A. LLANAS

DOS DOZENAS DE CAPELLANS

(APUNTACIONES DEL NATURAL)

Ptas. 0'50.

Un adulterio en juicio oral

(MEDITACIONES)

Texto de ALBERTO LLANAS

Dibujos de APELES MESTRES.

Ptas. 0'50.

LA MENEGILDA

CRIADA DE SERVICIO EN

LA GRAN VÍA

Ptas. 0'50.

JUAN VALERO DE TORNOS

BARCELONA TAL CUAL ES

por UN MADRILEÑO. — (De ninguna Academia)

Un tomo en 4.º, Ptas. 3.

FLOR DE UN DIA * ESPINAS DE UNA FLOR

OBRA INSPIRADAS EN LOS DRAMAS DE SU MISMO TÍTULO, POR

MANUEL ANGELÓN

2 tomos en 8.º con una preciosa cubierta al cromo, Ptas. 6.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútu, & bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, ja rebrà a volta de correu franca de port. No responem de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

L' ESPECTACLE D' AQUESTS DIAS.

Creus, placas, bandes, cintetas,
or, entorxats, pedreria...
Aixó casi no es un home,
sinó una quincalleria.

XARADAS.

I.

L' hu-dos-terça-quarta-quinta
tres-sis quint-Segona-sis
terça-sext à quarta Cinta
que tè al dit un panadís.
Pero com ella hu-total
y sis-doblada també
encar que li tregui 'l mal
no li darà cap diné.

RAMON PATRODELFO.

II.

Lo fill de la Hu-dos-tercera
va demanar la primera

de la filla de 'n Total;
y lo quart quart va donarli.
puig á ella molt va agradarli
per ser un xicot com cal.

CANDOR SALAMÉ.

ANAGRAMA.

Tè dos tot mon amich Mols
que quan ne garlan plegats.
mohuen més tot, ells dos sols
que un batalló de soldats.

E CASELLAS.

MUDANSA.

Coplas populars; música de Toros de puntas.

Ay, mare la mèva mare
jo vull aná á Barcelona
per la total que 's prepara
que diu que será tan bona.

Tambè vull anarhi
pera veure allò
que 'm sembla,—
que 'n diuen...
la indisposició
zangá, zangá, la indisposició.

En la ciutat dels grans Comptes
una plassa antes hi havia.
que una gran total d' embrassos
la desfigura avuy día.
Si de Catalunya
ne deyan avans.
ne dirán—desde are...
plassa dels Encants;
zangá, zangá, plassa dels En-
cants.

La Exposició ja está oberta
y pagant hi va qui vol.
pro molts han de accontentarse
d' anar allí á pendre 'l sol.
Perqué com encare
ben total no está
no falta—qui conta...
que per un any ni hi ha;
zangá, zangá, per un any ni ha.

JOSEPH ASMARATS.

TRENCA-CLOSCAS.

ES PÁ MOLT DUR.

Formar ab aquestas lletras de-
gudament combinadas lo titul
de un drama catalá.

SUTERO FUROR y C.^a

CONVERSA

—¿Qué vas al sarau Ricardo?
—Ara encare no, Bernat.
—Pues ahont vas abaquest fardo?
—Al carrer que tú has nombrat.

ANTONET DEL CORRAL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.
- 7 1 3 1 5 4 5.—Lo que hi ha en los vapors.
- 7 6 5 4 5 1.—Carrer de Barcelona.
- 3 1 5 6 1.—Nom de dona
- 5 4 7 8.—Carrer de Barcelona.
- 1 7 1.—Un animal.
- 3 6.—Nota musical.
- 7.—Consonant.

J. D. UN TABERNER.

GEROGLÍFICH.

∴
+
M III
KM
∴
SON
III

XICOT COM CAL.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.